

M. CARME JUNYENT (COORD.)

EL CATALÀ, LA LLENGUA EFERVESCENT 77 VISIONS SOBRE EL TERRENY

V I E N A
E D I C I O N S

Caçadores de cartes

Paula Carreras

@paulacarreras

Periodista, redactora a l'equip d'*El suplement* de Catalunya Ràdio, integrant del podcast *Gent de Merda* i editora de *Diacritic.cat*

Quan estudiava a la facultat recordo que el professor del seminari de narració va ser categòric: «La línia que traça els salts generacionals són sempre els dibuixos animats. Qui comparteix referents, comparteix generació». Jo vaig néixer el 1994 i això vol dir que l'any 2001 tenia set anys. La meua edat d'aleshores només és rellevant per contextualitzar el que acabaria construint la idiosincràsia dels últims mil·lennials: el naixement del K3. Arribava un canal a la televisió pública de Catalunya que venia a oferir una programació íntegrament en català per a un públic infantil i juvenil. La meua generació, per tant, és la que ha crescut amb el Doraemon, el detectiu Conan, la Sailor Moon o l'Inuyasha.

Tornar de l'escola i posar el K3 es va convertir conscientment en rutina per a molts de nosaltres però inconscientment en identitat. Perquè era genial veure els personatges més guais del planeta salvant el món en el mateix idioma que parlaves tu al pati. Perquè per molt japonesa que fos la Sakura, totes vam jugar a ser caçadores de cartes. Tampoc hi havia gaires referents més en català, val a dir. Internet no tenia res a veure amb el que coneixem avui dia i la nostra finestra al món era TV3, conscients que aleshores la seva programació infantil era hegemònica a Catalunya. Això, a mi, que vinc d'una realitat absolutament bilingüe, de pare català i mare madrilenya, em va fer no només estimar encara més la meua llengua paterna, sinó, d'alguna manera, admirar-la. Amb el meu germà, per exemple, vam créixer parlant en castellà a casa

i, influïts pel que vivíem a l'escola i vèiem a la tele, de manera totalment espontània vam passar a parlar català.

Ara és diferent. Ara molts dels personatges que fascinen els nens ja no parlen català perquè les llengües dominants s'acaben imposant. Internet és una jungla inabastable amb una oferta d'entreteniment sobresaturada. I aquesta, per a mi, és una de les trinxeres més decisives en la lluita per salvar el català. Les polítiques lingüístiques que es puguin fer des de les institucions són absolutament imprescindibles però són malauradament insuficients. El camp de batalla on em sento cridada a arromangar-me és aquest, el de fer d'internet un espai on poder tenir els nostres drets lingüístics garantits. Cal que la comunitat catalanoparlant a la xarxa sigui prou forta perquè pugui ser, simplement, normal. Hem d'aconseguir seduir lingüísticament a través de l'entreteniment les noves generacions de catalans, fent servir les eines que el món ens ha posat ara a l'abast. De la mateixa manera que algú ho va fer amb mi a finals dels anys noranta. I que va funcionar.